

и изтика го изъ вратата, а въ сѣщиятъ день го испжди и изъ дворѣтъ. Сичкото това накара Савелича да се обрадва неизказанно. Съ това са и свърши моето воспитание.

Азъ живѣхъ момчешки, гонѣхъ гжлабете и играхъ съ селските момчета. И така, азъ преминахъ и презъ шеснайсетата година. Тука моята сждба са промѣни.

Веднашъ майка ми вареше отъ медъ сладко, а азъ, като са облизвахъ, глѣдахъ на извдигающата са пѣна. Баща ми сѣдеше при прозорецѣтъ и четеше «Придворниятъ-Календаръ», когото приемаваше сѣка година. Тая книга имаше на него твѣрде силно влияние: никога я той не четеше безъ да не направи послѣ нѣщо важно, и това четене го накарваше да са волнува твѣрде много. Майка ми, която знаеше неговите навици и обичаи, почти сѣкога са стараше да вдигне тая нещастна книга колкото са може по-далечъ, и по тая причина «Придворниятъ-Календаръ» твѣрде чѣсто са не попадаше на баща ми даже и по цѣли мѣсѣци. Но за това, когато тоя «Календаръ» му са попадаше, то, случваше са, по цѣли часове го не пущаше изъ рѣцете си. И така, баща ми четеше «Придворниятъ-Календаръ», повдигаше часъ-по-часъ рамената си и повтаряше съ гласъ: »Генералъ-Поручикъ! . . . Той бѣше при мене сержантинъ въ ротата! . . . И на два «российски» ордена кавалеръ! . . . А отъ кога ние? . . .» Най-послѣ баща ми хвърли «Календарѣтъ» на канапето и захвана да мисли дълбоко, а това не предсказваше нищо добро.

Изведнашъ той запита майка ми: «Авдотия Василевна! колко години има Петарчо?»

— Той влиза вече въ седемнайсетата година, отго-